

AJUDANT A VIURE

Nostàlgia del paradís

La pietat del poble cristià arreu del món està impregnada d'una devoció profunda a la Verge Maria: és un fet que pot observar-se en la tradició litúrgica, en la pastoral de les parròquies, en l'art sagrat, en l'espiritualitat, en la vida dels santuaris marians...

Aquesta devoció mariana la viurem ara com un motiu d'esperança per a tota la humanitat en celebrar com cada any la solemnitat de la Puríssima en el temps d'Advent, quan les nostres comunitats es preparen per a re-

bre al que ve a beneir-nos amb tota classe de béns (Ef 1,3). Maria «plena de gràcia» (Lc 1,28), una dona de la nostra mateixa pasta, ens recorda que Déu també ens escollí a nosaltres en Crist perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls (Ef 1,4). Vivint l'esperit de l'Advent, i pensant amb quin amor Maria va esperar el seu Fill, ens sentirem animats a preparar-nos més i millor, vigilants en la pregària i cantant la seva lloança.

Com escrivia Mons. A. Montero: «M'he plantejat en ocasions el perquè de l'atractiu singular que el misteri de la Immaculada ha exercit en tants temps i llocs sobre nosaltres pecadors, els desterrats fills d'Eva. I penso que, per això mateix! Per la nostàlgia del Paradís, perquè els homes vàrem perdre la llum, la innocència, la trans-

parència i el goig dels nostres primers pares. «Aquell que jo sóc —deia Rabindranath Tagore— saluda plorant a aquell que voldria ser.»

Elegida per a ser la Mare del Salvador, calia que ella estigués totalment conduïda per la gràcia de Déu per a poder donar l'assentiment lliure de la seva fe a l'anunci de la seva vocació. I l'Església ha confessat sempre que la santedat singular amb la qual Maria ha estat enriquida (preservada de tota taca de pecat original en la seva concepció) li ve tota del Crist (LG 53).

Proclamar que Maria, la nostra Mare, és «la Tota Santa» —como l'anomena la tradició oriental— implica acollir amb totes les seves conseqüències el compromís que ha de dirigir tota la vida cristiana i que el mateix Concili Vaticà II explicitava dient que tots els cristians, de qualsevol classe o condició, estem cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de l'amor (LG 40). Com us acabo de repetir en la carta pastoral «Entre tots i per al bé de tothom», a això estem cridats i capacitats. No és aquesta una manera il·lusionant d'entendre la vida?

L'amor filial a la «Plena de gràcia» ens ha d'impulsar a treballar amb major confiança en una pastoral que doni prioritat a l'oració, personal i comunitària, respectant un principi essencial de la visió cristiana de la vida: la primacia de la gràcia (NMI 38).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Nomenaments

► El bisbe Joan: Atesa la incorporació a la nostra Església de Lleida de preveres procedents de la Diòcesi de Santa Rosa de Osos (Colòmbia), amb «missió temporal» i agraint molt la fraternitat demostrada pel seu bisbe, Mons. Jairo Jaramillo Gonsalves, **Nomeno:**

Mn. Alexànder Úsuga David i Mn. Casildo Rodríguez Bravo

Rectors «In Solidum» (cfr. c.517&1) de la parròquia de Sant Pau Apòstol de Lleida, ajudant també en la Comunitat Parroquial Verge dels Pobres, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi.

Trobada del Seminari de Lleida

El dissabte 31 d'octubre tingué lloc la primera trobada del Seminari Diocesà del curs 2009-2010. Ens aplegàrem, a l'Acadèmia Mariana, els seminaristes (2 estudiants, 2 diaques i un jove en procés de discerniment) amb l'equip de responsables. La trobada s'inicià a les 11 del matí amb la pregària de l'hora menor i una breu però profunda meditació del director espiritual. A continuació, compartírem experiències i reflexions. El nostre bisbe Joan també es féu present en la trobada i amb ell dialogàrem sobre com encarar el moment actual: com fer arribar als nostres germans el testimoni del do que és la crida al sacerdoci, des de la consciència que allò fonamental és la vocació comuna de tots els batejats a ser bons seguidors de Jesucrist i, a partir d'aquí, desenvolupar la missió personal de cadascú. Vam acabar la jornada amb un dinar en el qual no van faltar panellets, castanyes i moscatell, però sobretot el que no va faltar va ser l'alegria contagiosa dels qui ens sabem fills de Déu.

Jaume Melcior

Necessitat de l'educació

Els passats 13, 14 i 15, van tenir lloc a l'Escorial, les XVIII Jornades de Delegats de Pastoral Familiar i Moviments i Associacions Familiars, organitzades per la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola.

En aquesta ocasió es va tractar de la urgència de l'educació i la necessitat que la família assumeixi la responsabilitat que té en aquest àmbit com a ens que acull, esperona, fa créixer, defensa i protegeix els seus membres, la qual correspon al seu dret, davant les ingerències que es produeixen des d'altres operadors que han de ser subsidiaris de la família. Entre altres aspectes, es va reflexionar sobre la subtil implantació, des de la legislació, de la ideologia de gènere (que defensa l'opció individual a triar el propi sexe o la personal orientació sexual), amb la col·laboració d'alguns grups socials

que, tot i ser una minoria, s'han convertit en un lobby que condiona les polítiques educatives.

Per tractar el tema hi va haver cinc ponències presentades de manera magistral, les quals van ser molt il·lustratives dels diferents aspectes que es refereixen a aquesta qüestió, i aclaridores de molts punts de vista que, abans, els participants podien intuir sense arribar a comprendre d'una manera total.

La pregària, les estones de debat i les de compartir d'altres elements de la vida com l'humor, el menjar o els espais lúdics, fan d'aquestes trobades un moment altament agradable on es cossa la presència de Déu en el tarannà quotidià i la bonhomia de la gent sana.

Des de Catalunya van poder assistir-hi els delegats diocesans de Família i Vida de Tortosa, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat i Lleida. En total passaven de quaranta diòcesis.

► Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa en **Ràdio Estel** i **Ràdio Principat** (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraim al seu director i als seus tècnics.

A la nostra web (www.bisbatlleida.org) podeu trobar les lectures litúrgiques dels diumenges i dies festius.

DIUMENGE II D'ADVENT

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva esplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriósament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins als boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6.8-11)

Germans, sempre que prego per vosaltres, la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entrañable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 3,1-6)

L'any quinçè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu».

▶ Lectura del libro de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalén, despójate de tu vestido de luto y aflicción y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te da, envuélvete en el manto de la justicia de Dios y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos viven bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». Ponte en pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia el oriente y contempla a tus hijos, reunidos de oriente a occidente a la voz del Santo, gozosos invocando a Dios. A pie se marcharon, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real.

Dios ha mandado abajarse a todos los montes elevados y a las colinas encumbradas, ha mandado llenarse a los barrancos hasta allanar el suelo, para que Israel camine con seguridad, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado al bosque y a los árboles aromáticos hacer sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,4-6.8-11)

Hermanos: Siempre que rezo por todos vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos

en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Ésta es mi convicción: que el que ha inaugurado entre vosotros una empresa buena la llevará adelante hasta el día de Cristo Jesús.

Testigo me es Dios de lo entrañablemente que os echo de menos, en Cristo Jesús. Y ésta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, a gloria y alabanza de Dios.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año quince del reinado del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes virrey de Galilea, y su hermano Felipe virrey de Iturea y Traconítide, y Lisania virrey de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto.

Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Una voz grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; elévense los valles, desciendan los montes y colinas; que lo torcido se enderece, lo escabroso se iguale. Y todos verán la salvación de Dios.»

Sant Joan Baptista, pintura l'Alvise Vivarini (1445-1505). Museu Thyssen-Bornemisza, Madrid

COMENTARI

Prepareu el camí del Senyor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26 □ **dimarts:** Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38 ■ **dimercres:** Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30 ■ **dijous:** Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15 ■ **divendres:** Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19 ■ **dissabte:** Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13 ■ **diu-menge** vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.): So 3, 14-18a / Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3, 10-18.

L'acclamació del salm responsorial «És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!» condensa en certa manera la litúrgia d'aquest segon diumenge d'Advent, que es pot definir com un cant de joia. Baruc, el secretari del profeta Jeremies, anuncia un missatge de consolació i esperança per a Jerusalem: enmig de les runes d'una ciutat destruïda i deserta, la vida i la felicitat encara són possibles. En la carta als Filipencs, Pau prega amb joia perquè l'Evangeli es difongui cada dia més «a glòria i lloança de Déu». En l'Evangeli de Lluc, Joan Baptista proclama la salvació universal: «Tothom veurà la salvació de Déu». Es tracta doncs d'un mis-

satge joios que els cristians de vegades no sabem transmetre.

Després d'enquadrar-la històricament sense estalviar-nos cap detall (menciona el nom de l'emperador, dels governadors i procuradors romans a més del pontificat d'Annàs i de Caifàs), l'Evangeli ens narra la predicació de Joan Baptista. Bo i anticipant la predicació de Jesús, l'últim profeta predica un baptisme de conversió per al perdó dels pecats. Inspirant-se en les profecies antigues, ens parla del sentit profund de la història, que podríem resumir així: hi ha un camí que, més enllà del temps i l'espai, condueix a la salvació que Déu ens ha ofert en Jesús.

Ara bé, què vol dir un baptisme de conversió? Es tracta d'invertir la marxa, de caminar d'una manera diferent a la d'abans; es tracta de canviar el cor, els pensaments i les accions per tal que el Senyor pugui trobar acollida en les nostres vides. Amb altres paraules, es tracta de canviar de mentalitat, de pensar rectament i en profunditat, de saber discernir allò que més ens convé en cada situació. Només així els cristians, sense ignorar els terrenys tortuosos i els camins escabrosos, podem viure amb joia, anunciar la bona notícia i assolir la meta desitjada, «el dia del Senyor».

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Abraham «esperà contra tota esperança»

En el quadre de les qualitats de la fe que sant Pau atribueix a Abraham, amb la fe, hi ha també l'esperança. «Esperant contra tota esperança, va creure» (Rm 4,18). Esperà amb la solidesa de la fe, contra tota esperança o deixant de banda esperances poc fundades. Esperà contra tota desesperança, fins arribar a ser pare d'una multitud de pobles.

«Abraham no va defallir», tot i que veia el seu cos, de gairebé cent anys, esmorteït (v. 19). Segons el Gènesi, Ismael va ser concebut quan Abraham tenia vuitanta-sis anys. Ell no va ser incrèdul davant la promesa de Déu (v. 20): sense fer-se un fanàtic, va *enfortir-se en la seva fe i «donà glòria a Déu»* (v. 20). «Estava del tot convençut que Déu és poderós per complir allò que ha promès». Per això, Abraham és feliç: perquè la fe ens introdueix en la vida de Déu: «ningú com tu no em fa feliç», diu el Salm 16,2.

La promesa arriba fins a nosaltres, creients del segle XXI, a qui Déu també compta la fe com a justícia: nosaltres que creiem en aquell qui va ressuscitar d'entre els morts Jesús, Senyor Nostre. La fe d'Abraham és, no només fronterera a l'esperança, sinó que, entre fe i esperança hi ha una mena de presència mútua, en virtut de la qual l'una és present en l'altra: qui creu, espera. Qui espera, creu que es complirà la promesa de Déu.

La fe dona glòria a Déu. Hem rebut la seva glòria —en concret, l'Esperit Sant— a través de Jesucrist i, ara, la hi retornem de la mateixa manera que Jesucrist glorifica el Pare. L'Esperit Sant és l'ànima d'aquest procés de glorificació de Déu. Déu ens ha donat a nosaltres l'Esperit del seu Fill i nosaltres li retornem aquesta mateixa «glòria».

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No cometis adulteri

El sisè manament vol protegir la sexualitat. A la nostra època tenim el perill de vendre la sexualitat com una mercaderia i, d'aquesta manera, treure-li la seva vàlua. La pública manca de vergonya destrueix el valor de la sexualitat. A Israel, la relació amb la sexualitat no era solament una qüestió de moral, sinó també d'espiritualitat. En la sexualitat, marit i muller hi veuen quelcom de la tendresa i fidelitat de Déu amb nosaltres els homes.

El sisè manament vol protegir el matrimoni dels perills als quals sempre queda exposat. Tractant-se d'aquest manament, la nostra actitud no ha d'ésser tant de mirar els altres ni de lamentar el nombre cada vegada més gran de separacions que hi ha. És un manament que em pertoca a mi. I en tal cas significa per a mi —expressat en positiu—: jo sóc fidel. Jo resto per a aquell company o aquella companya amb qui comparteixo la meua vida. No el considero com una possessió meua, però jo m'he vinculat a ell o a ella. Jo em prec a mi i a ell seriosament.

D'aquesta manera el sisè manament i els ensenyaments de Jesucrist en el sermó de la muntanya volen protegir la fidelitat recíproca de les persones, de l'home i de la dona. Jo sóc fidel. Jo visc per a mi i per al meu cònjuge. I sobre aquest fonament l'amor pot florir. I cada un pot fer en aquest amor unes arrels profundes que esdevinguin fructíferes per al cònjuge i per als fills. Si la meua parella veu la meua fidelitat, també la seva podrà créixer. I ens donem l'un a l'altre un puntal que podrà créixer àdhuc enmig de conflictes difícils.

He conegut molts matrimonis que resten agraïts del fet que en una crisi greu no s'han distanciat l'un de l'altre, sinó que han romàs en una fidelitat mútua. Quan les persones poden dir honradament de si mateixes: «jo sóc fidel», obren per a llur parella un espai de confiança i d'amor en el qual ambdós poden sentir-se en lloc segur i a casa seva.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

6. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; beata Carme Sallés (Vic 1848-Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. Dilluns. Sant Ambròs o Ambrosi († 397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. ✠ Dimarts. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. Dimecres. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia

(Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. Dijous. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev. mínim.

11. Divendres. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. Dissabte. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinà); beat Joan Maronion, prev. teatí.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La sobreprotecció de los hijos

Una actitud familiar errònea frecuente es la «sobreprotección de los hijos». Ésta se da en familias que quieren tener a sus retoños entre algodones, para que no sufran ninguna penuria y no les falte de nada. Y así crecen niños carentes de la más mínima autonomía, que se sienten inválidos cuando tienen que actuar por sí mismos. Situaciones de ansiedad, angustia y pánico les acontecen cuando tienen que alejarse de los padres o de los cuidadores habituales para ir a casa de un amigo o de las colonias estivales (lo que en términos psiquiátricos se denomina «ansiedad de separación»).

Existen condicionantes muy diversos que inducen a la sobreprotección filial. Por un lado, pueden ser las propias vivencias de los padres, con sus recuerdos infantiles desagradables, que no quieren que se repitan en sus hijos. Así, los progenitores que han tenido a su vez padres excesivamente severos y represivos pueden actuar con sus hijos con una total relajación educacional y una autoridad largamente permisiva.

También encuentro casos de sobreproteccionismo —o mejor dicho: cariño mal entendido—, cuando el hijo tiene algún tipo de deficiencia física o mental. Y, por último, hay que tener presente, en algunos casos, que la aparente sobreprotección puede enmascarar un rechazo total del hijo.

Una situación educacional que genera frecuentes sentimientos de culpabilidad es intentar siempre que todos los hijos se eduquen igual. Y esto es un tópico que no puede llevarse a la práctica. Y no todos los hijos piden el mismo tipo de educación. Otra cuestión es que ofrezcamos a todos nuestros hijos una igualdad de oportunidades educativas, sin ningún tipo de discriminación. Pero, en la práctica, no seamos ilusos: a todos los hijos no se les educa igual.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

FRANCESC ROMA

Stop d'Advent

Els propers dies 15 i 16 de desembre (dimarts i dimecres), de les 19.30 a les 20.45 h, l'equip de l'església dels jesuïtes de Casp de Barcelona (Casp, 27) organitza una activitat que porta per títol *Stop d'Advent*, conduïda pel P. Francesc Roma, SJ, catequista i membre de l'equip. En cadascuna de les jornades es lliuraran textos per a la pregària per tal de combinar el silenci amb la música, i la paraula amb la contemplació. «I, per damunt de tot, intentarem ser realistes, tant en el llenguatge com en el fons», afirma el P. Roma, perquè «la gent descobreixi una nova forma d'interiorització, en la qual la música imprimeixi el seu segell».

Com hem de preparar el Nadal?

Per experiència sabem que el Nadal va envoltat d'un clima. Un clima que avui dia ha canviat molt familiarment i social. Penso que el primer que hem de fer és preparar l'Advent, perquè no hi ha Nadal sense Advent, com el pagès que prepara la collita. I, tot i que sembli quelcom molt subtil, és necessari que hi hagi més esperances que no pas expectatives.

En què consisteix i a qui va adreçada aquesta activitat?

A tothom que tingui fam i set espiritual, a tothom que vulgui digerir aquest saborós aliment del silenci, la pregària, la meditació. L'activitat és una barreja d'espais i de temps, on s'hi pugui combinar la participació interna i l'externa, el silenci i la paraula. I tot ben amanit amb bona música, d'autors que han plasmat en la música la seva fe.

Per què ens costa tant fer un stop, actualment?

Perquè vivim més pendents de la nostra agenda de reunions, de compromisos, de tasques concretes —que s'han de fer, no faltava més!—, que no pas d'aquesta altra agenda interna: reunir-nos amb nosaltres mateixos, i que la qualitat de vida supleixi la quantitat de coses.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Quatre setmanes per preparar el Nadal, per acollir Aquell que ve. És l'Advent. Tres qüestions amb respostes en primera persona. I tu, i vostè, com hi respon?

Què és, què representa el Nadal?

És la celebració i el record del naixement de Jesús, fill de Maria i Josep, a Betlèhem. És la festa que, junt amb la Pasqua de Resurrecció, representen els misteris fonamentals de la nostra fe cristiana.

Antoni Mateu Torres

Què m'ajuda, o no, a viure el Nadal?

Per a mi, totes les tradicions nadalenques m'ajuden a viure aquest temps: el pessebre, els pastorets, les trobades de família, la pràctica religiosa, les felicitacions que ens desitgem els uns als altres. De manera especial, dedicar temps a la reflexió i meditació del missatge de Nadal, així com de tots els valors que es deriven d'aquest esdeveniment en la història humana: l'Amor immens de Déu, la confiança, la humilitat i la pau.

Com aspectes negatius que no em poden ajudar: el materialisme, la crisi de valors, les presses...

Com es prepara per al Nadal?

El temps de l'Advent. Però crec que és molt important l'actitud personal que em duu a pregar, saber personar per estimar més a Déu i als altres. La recerca de pau interior em sembla indispensable.

Alleugerar les tasques dels delegats diocesans

Ja fem camí. Ja hem començat aquest temps de reflexió comuna que ens ha de dur, al voltant de la Pentecosta del 2010, a elaborar un projecte pastoral per al bisbat de Lleida. En aquesta primera etapa observem els reptes que la nostra realitat (social, familiar, religiosa) ens planteja, també els signes d'esperança que ja hi són ben presents. Al Nadal, hauríem d'haver acabat aquest primer pas.

Val a dir que en el nostre bisbat vivim realment un temps fort i significatiu que segur ens conduirà a renovar-nos i donar-nos entusiasme en el nostre seguiment de Jesús.

En aquest esperit, tots els serveis diocesans cerquen a alleugerir llurs tasques i servir-se més de les sinergies. Parlem de les anomenades delegacions diocesanes. Són unes vint i cadascuna té la seva especificitat pastoral. Des de l'atenció als joves, fins a la pastoral penitenciària, passant per la pastoral de la salut, catequesi, la vida consagrada, els immigrants, l'ecumenisme, la pietat popular, etc. Un mateix missatge: Manifestar l'Amor de Déu, que es fa visible en el respecte de la dignitat de cada persona, la justícia, el perdó, mitjançant vint maneres diferents, tenint en compte les persones a les quals s'adrecen.

En aquests vint serveis diocesans hi ha el delegat que és anomenat pel senyor bisbe i que esdevé el responsable, és a dir, el que exerceix la tasca encomanada en nom del bisbe diocesà. Com fa un rector en una parròquia. Així, en una diòcesi, que és una Església local o particular, es manifesta la comunió eclesial de la qual n'és garant el bisbe.

Doncs bé, tots els delegats es van trobar al passat divendres dia 20 amb el vicari general, Mn. Ramon Prat. Es va acceptar la proposta de fer tres àrees, a fi d'aprofitar els recursos i facilitar la col·laboració mútua quan es programen activitats. Tres àrees que concerneixen la litúrgia i l'espiritualitat (1), l'anunci (2) i l'acció caritativa i social (3).

Quan parlem de col·laboració comuna, no hem de pensar, necessàriament, en més reunions, sinó en tenir cura d'informar, fer un cop de telèfon que permeti fer «córrer» la vida i la Vida. De fet, tots volem celebrar la fe, transmetre-la i fer-la caritat. Les tres àrees no volen, justament, crear organigrames que compliquin encara més les coses, sinó facilitar les connexions lliures entre els delegats. Tot això per poder funcionar bé en les responsabilitats assumides, que no han de ser mai feixugues. Tota tasca en l'Església, que s'assumeix com una manera concreta i personal de seguir a Jesús, no ha de ser feixuga, sinó lleugera com el jou de la llibertat.

Josep Alexandre Baró

Agenda

Divendres 11 de desembre.—2/4 de 8 del vespre, a l'Acadèmia mariana, inauguració de la Setmana de cinema espiritual. Organitza la Delegació de pastoral dels joves.

Del 14 al 20 de desembre.—Primera setmana de cinema espiritual, a la Caixa Fòrum.

Dijous 10 de desembre.—A 2/4 de 8 del vespre, als locals de l'IREL, conferència d'en Josep Maria Farreny, psicoanalista: «Patologies actuals de l'amor i de la sexualitat».

Dissabte 12 de desembre.—De les 5 a les 7 de la tarda, als locals de la parròquia de Sant Martí de Lleida, curs de Bíblia: «El llibre de l'Apocalipsi» amb Mn. Daniel Turmo.

Diumenge 13 de desembre.—A les 6 de la tarda, recés d'Advent a la Catedral, organitzat pels Grups d'Oració i Amistat.

Confessions a la Catedral.—De dilluns a dissabte de 2/4 de 10 a 2/4 de 12 del matí. A la tarda de 5 a 6. Els diumenges: de 10 a 12 del matí i de 2/4 de 7 a les 8 del vespre.

Peregrinació a Terra Santa i Jordània.—Del 14 al 23 d'abril 2010. Organitzada per les parròquies de St. Llorenç i St. Andreu de Lleida i la Confraria del Portants del St. Crist de St. Llorenç. Preu per persona: 1.675 €. Informació i inscripcions: Manuel Rodríguez 973 239 225 i 666 872 920.

EL SETRILL

Més que una recompensa

En el nostre món actual és més aviat difícil plantejar-se qüestions fonamentals: què és la vida, cap a on anem, la transcendència, etc. O, senzillament, què és la salvació, de la qual parla la fe cristiana. «Sóc indiferent», s'afirma per evitar complicar-se la vida. Cadascú té les seves raons. Però, és cert que en aquests temes venim de molt lluny. «Hem de salvar la nostra ànima», se'ns deia. I ens ho vam creure!

Eren altres temps. L'ésser humà era considerat, simplement, un individu, sense dimensió social. La salvació apel·lava a l'habilitat individual

que no es preocupa d'altri. Era com una espècie d'egoisme sublimat. Els valors importants els portava cada ànima, oblidant la dimensió corporal. Es tenia que salvar les ànimes, no els cossos.

¿On era la noblesa del cos, que és presència i manifestació (epifania) de la persona humana? Jesús, també amb el seu cos, ens salva com a persones, car la salvació no es pot limitar «a les ànimes», sinó que comprèn la totalitat de la persona, que no existeix sense cos, portador de la unió amb els altres i que ens uneix a la història.

La salvació no és una simple recompensa en el més-enllà. Tot allò que té lloc en aquesta vida: el treball, la política, les relacions humanes, l'amor, l'amistat, l'educació, etc., és important, perquè ajuda a la transformació de la humanitat en humanitat ressuscitada, en «el nou cel i la nova terra». En el nostre camí cap al Nadal, no podem oblidar aquesta dimensió. En Jesús, Déu es fa proper a nosaltres. Tota la persona de Jesús ens revela, ens manifesta l'Amor salvador de Déu.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat del Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida